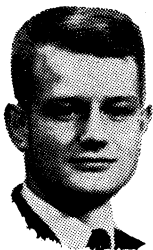

FÖRNUFTETS DILEMMA

Av förbundsordförande *ANDERS BJÖRCK*

Det borde vara dags att aktivisera alla goda skribenter på högersidan. Är det så, att det inte finns några inom den äldre generationen? Hur skall man annars förklara den radikala dominansen? Borde det inte äntligen vara dags att man på den konservativa sidan bjöd motstånd mot radikalismen och slutade upp med prinsessan-på-ärten-attityden? Det finns alla förutsättningar att slå tillbaka mot den urartade radikalismen, anser HUF-ordföranden Anders Björck.

Det är heller ingen som helst svårighet att påvisa att vi för närvarande verkligen är utsatta för en kraftig vänsterkantring i samhällsdebatten. En blick på massmedia visar att det är så. Det är ingen konst att ge belysande exempel.

Men vem är det som egentligen har initiativet i dagens debatt på politikens och kulturens områden? Att det inte är de moderata krafterna på den borgerliga sidan är lätt att konstatera. Den klart defensiva inriktningen av debatten från detta håll är en realitet, och tyvärr en gammal och välkänd sådan. Ingen kan påstå att exempelvis högerpartiet har något initiativ att tala om i den offentliga idé- eller än mindre kulturdebatten. Det skall dock för klarhetens skull tilläggas att partiet naturligtvis på den praktiska politikens område befinner sig i ett långt gynnsammare läge — åtminstone på senare tid. Men det är en annan historia.

Få ord har kommit till användning i den politiska debatten i så hög grad som "vänstervridning". Inte minst från högerhåll har talet om "den hotande vänstervridningen i svensk politik" använts flitigt.

Efter att ha gjort ovanstående konstateranden drar många människor slutsatsen att debattinitiativet måste väl i så fall finnas hos organisationerna på vänstersidan. Socialdemokratiska partiet och kommunisterna borde alltså vara

exempel på organisationer som leder debatten i pressen och massmedia som radio och TV.

Men detta är fel. Organisationerna har spelat ut sin roll som opinionsbildare i sin egenskap av organisationer. Detta blir man lätt övertygad om när man någorlunda följer vad som händer i vår s. k. samhällsdebatt. Det är nämligen inte organisationerna som leder debatten i den mån de alls deltar i den. Uttalanden, uppvaktningar och programarbete och vilka metoder ett politiskt ungdomsförbund eller parti nu kan begagna sig av i sitt arbete, är ytterligt sällan av den karaktären att de väcker någon intensivare eller längre debatt.

Detta är självklart. När en organisation agerar måste den ta hänsyn till sina medlemmar. En organisation måste fatta beslut i demokratisk ordning vilket leder till att den nästan alltid kommer in i en intressant debatts slutskede. Följden blir ofta snusförnuft och upprepningar av andras argument.

Etablerade tyckare

Samhällsdebatten förs i dag av etablerade tyckare. Det rör sig om personer som i och för sig ofta fått sin skolning inom organisationernas ram, studentförbund, ungdomsförbund och så vidare. De behöver nu inte ta hänsyn till medlemmar eller beslutande instanser. De kan tycka högt och fritt. De kan tycka galet och argt. De kan använda ral-larsvingar i sin debatt och med för-

tjusning utnyttja personangreppets alla reklamfördelar.

Generationer föds inte — de skapas. Den unga och högljudda liberala generationen har inte vuxit fram slumpartat. Tvärtom, man har medvetet tagit hand om de begåvningar som funnits, matchat dem, öppnat spalterna och sett till att vad de tänkt och tyckt inte stannat i isolerad krets. Radio och TV har intresserats och hängt med i galoppen. Den lilla snöbollen har satts i rullning och blivit en stor klump som i kraft av sin nyvunnna styrka ibland inte tvekat att platta till också de gamla lärofärderna.

Det kanske här är på sin plats att slå fast att det radikala tyckandet inte bara är tyckande som ingen bryr sig om. Vi skall tvärtom ha klart för oss att dessa grupper visst påverkar samhället. Inte direkt och omedelbart, men indirekt och på sikt. Ibland har det till och med gått snabbt. Ta ett enda exempel, nämligen pornografin.

Det är farligt att invagga sig i säkerhet och avfärda hela problematiken med att säga att ingen vetlig människa kan ändå ta dessa unga lymlar på allvar. Tyvärr är det just det man alltför ofta gör.

Varför ligger då de moderata grupperna i samhället så dåligt till? Ja, dels ligger det i sakens egen natur. Vi företräder rent allmänt "common sense". Vi försvarar moderation, förnuft, sans, måtta etc. etc. Med andra ord: Vi försvarar

självklarheter. Den som försvarar vad som för den stora massan förefaller att vara något helt naturligt, blir ingen intressant figur. Självklarheterna intresserar heller inte.

Tokeriernas dragningskraft

Istället vänds intresset mot tokerierna. Man vänder sig mot tyckarna som sitter på Operabaren och tycker stort och galet. Gruppäktenskap, fri narkotika, riv fängelserna, etc. etc., alla dessa "djärva" förslag som oftast innebär att man kapitulerar inför svårigheterna och bristen på resurser i vårt nuvarande samhälle, och i sin hybris tror sig ha löst alla olika samhällsproblem.

Tyckaren blir en "kändis" och kommer i TV och i veckotidningarnas och kvällspressens skvallerpalter. Det behövs inte mycket mer än att en ung och söt flicka med oskuldsfullt utseende kräver gruppäktenskap eller någonting lika "originellt" för att hon skall bli uppmärksam på ett storslaget sätt, som på intet sätt står i proportion till vad vederbörande har kommit fram till.

Det mest renodlade exemplet på ovanstående är några av våra studentkårorgan. Vid genomläsningen av ett sådant alster blir man helt övertygad att dagens student är narkoman, vill leva i gruppäktenskap, är halvt kriminell etc. Sinnet för proportioner är hos dessa tidningsutgivare så totalt borta, att

man inte annat kan göra än att tycka synd om människor med så snedvridet tankeliv.

Men ovanstående är inte hela sanningen om den ojämna debattsituationen av idag. Försvaret av de värden som vi omfattar har oftast skötts dåligt och talanglöst. I den mån något försvar alls förekommit. Rädslan att delta i samhällsdebatten är tyvärr någonting utmärkande för stora delar av dagens konservativa. Man har nöjt sig med att rynka på näsan och avvakta. Väntat på att partiet skall läsa lusen av de obehagliga vänsterradikalerna.

Rädslan för att råka illa ut har också legat och grott — inte utan grund. Den som idag opponerar sig riskerar utomordentligt lätt att bli skälld för reaktionär eller fascist. De senaste exemplen på mötesfrihetens störande vittnar om hurudan dagens debattsituation egentligen är.

Därför har de konservativa tryckt i busken. Men det finns också andra förklaringar. En är helt enkelt att vi saknar tillräckligt med goda skribenter inom den äldre generationen. Ett sådant påstående är naturligtvis förmätet när det kommer från en ungdomspolitiker. Men tystnaden från stora delar av våra konservativa företrädare måste delvis tolkas på detta sätt. Man är helt enkelt ovan vid att skriva — och framför allt att skriva fränt och polemiskt. Vi har däremot en uppsjö på människor som kan skriva

långa och initierade deskriptiva artiklar. Men det är inte tillräckligt.

Varför har det blivit så?

Några av orsakerna har ovan nämnts. Ytterligare några skall omnämnas. Det har alltid förvånat mig hur litet som har gjorts för att *skapa* en ung högergeneration som syns och hörs. Man har satt sig ned och väntat på att plötsligt skall artiklarna ramla ned på redaktionsborden hos högertidningarna. Varje journalist vet att de bästa artiklarna får man nästan alltid genom att själv ta initiativet och uppmuntra till. Idag finns förutsättningar både ifråga om fora och skribenter. Varför utnyttjar man dem inte?

Nya kategorier

Vad har gjorts för att knyta nya kategorier till oss? Den unga generationen av teknokrater som nu befolkar näringslivet, vad vet den om politik och samhällsfrågor? Inte alltför mycket tyvärr. Alltför få deltar från näringslivets sida i den politiska debatten. Varför? Ofta säkert därför att man är okunnig om vad som egentligen sker. Här finns en stor reserv av unga intellektuella som borde utnyttjas bättre, dvs. göras politiskt medvetna.

Vi som är aktiva inom politiken

har naturligtvis själva gjort fel. Inriktningen på att försvara bestående detaljer har gjort att vi glömt de stora linjerna och nyskapandet. Därigenom har vi inte haft debattinitiativet i tillräckligt stor utsträckning.

De som idag bekänner sig till den politiska konservatismen måste förstå att det krävs egna insatser. Att man inte alltid får sätta sig ned och vänta på att partiet skall klara av situationen. Att man måste lära sig att skriva. Att vara mer orädd. Större ihärdighet. Inte ge tappt om man någon gång trampar i klavret. Nya och gärna chockerande och utmanande metoder i debatten. Högt i tak. Större bredd.

Är inte mycket av detta självklarheter? Knappast. Ätminstone inte för den kategori det här gäller.

Skall vi då använda de metoder som används på vänsterkanten? Flaggbränningar och stenkastning? Nej, naturligtvis inte. Den goda smaken måste finnas kvar. Det utsluter dock inte en omorientering enligt ovan.

Vi bör göra någonting snabbt. Vi måste erbjuda de våra politiska plattformar när det gäller att föra ut våra idéer. Att inte bara tänka rätt utan också nytt och långsiktigt. Det beror på oss själva.